यत्प्रत्यक्। होत्रे च पत्नियै च यजमानाय चाकꣳ स्यात्। यदुदङ्। अग्नीधे च पशुभ्यश्च यजमानाय चाकꣳ स्यात्। यदभिजुहुयात्। रुद्रोऽस्य पशून् घातुकः स्यात्। यन्नाभिजुहुयात्। अशान्तः प्रहियेत ॥ ६ ॥

स्रुवस्य बुध्नेनाभिनिदध्यात्। मा तमो मा यज्ञस्तमन्मा यजमानस्तमत्। नमस्ते अस्त्वायते। नमो रुद्र परायते। नमो यच्च निषीदसि। अमुं मा हिꣳसीरमुं मा हिꣳसीरिति येन स्कन्देत्। तं प्रहरेत्। सहस्रशृङ्गो वृषभो जातवेदाः। स्तोमपृष्ठो घृतवान्त्सुप्रतीकः। मा नो हासीन्मेत्थितो नेत्वाजहाम॥ गोपोषन्नो वीरपोषञ्च यच्छेति। ब्रह्मणैवैनं प्रहरति। सैव ततः प्रायश्चित्तिः ॥ ७ ॥

वै प्रजापतिः स्थापयति प्रजानन्नभिजुहुयात्स्याद्विद्येत जहाम चीणि च॥ अनु० २॥

(यद्विःषणेन यत्कीटा* यदवृष्टेन यत्पूर्व्वस्यां यत्पुरा†।)

---

* यत्कीटावपन्नेन मध्यमेन यदववृष्टेनेति E पुस्तकपाठः।
यत्कीटा यन्मध्यमेन यदवृष्टेनेति D पुस्तकपाठः।

† प्रयाजेभ्यः प्राङ्गारो यद्दक्षिणा यत् प्रत्यक् यदुदङ् इति E पुस्तकपाठः।
प्रयाजेभ्यः प्राङ्गारो यद्दक्षिणेति D पुस्तकपाठः।

‡ यदादि र्यत्पुरापर्य्यन्तः पाठोभाष्याननुमतत्वेन मूलान्तर्गतो नानुभूयते किन्तु सर्व्वादर्शेषूद्धृतत्वान्मूलाक्षरेण लिखितः एतत्प्रदर्शनार्थं चिह्नद्वय क्रोडीकृतः।